

In Pursuit of Nibanna

ตามรอยพระนิพพาน

Interview Session with Phra Ajahn Plien Panyapatipo in Singapore

12 December 2007 by Vaidurya Magazine (Vol. 49)

บทสัมภาษณ์พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป ณ ประเทศสิงคโปร์
วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยนิตยสารธรรมะไวเคอร์รี่ยา (ฉบับที่ ๔๙)

Driven by an innate wisdom to renounce a worldly life even as a child, Phra Ajahn Plien now shows others the path to meditative bliss.

While other little boys may have dreams of being a fireman or an astronaut, 12-year-old Wongsachan knew exactly what he wanted to do with his life: be a monk. This was no wishful thinking of a young child. In fact, so serious was his aspiration that he held this wish for the next 13 years, only ordaining at the age of 25.

Now, he is better known as Phra Ajahn Plien Panyapatipo, one of the most highly respected Thai forest teachers based in Chiangmai, Thailand.

ด้วยปัญญาที่มีมาแต่กำเนิดในการที่จะสละชีวิตทางโลกแม่ในวัยเยาว์ ท่านพระอาจารย์เปลี่ยนได้ชี้ทางไปสู่ความสุขอันเกิดจากการภาวนา

ในขณะที่เด็กชายคนอื่นอาจจะมีความใฝ่ฝันที่จะเป็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิงหรือนักบินอวกาศ แต่สำหรับเด็กชายอายุ ๑๒ ปีจากตระกูลวงษาจันทร์แล้ว เขารู้แน่นอนว่าเขาต้องการดำเนินชีวิตของเขาอย่างไร นั่นคือเขาต้องการที่จะเป็นพระภิกษุ สิ่งนี้มิได้เป็นเพียงความใฝ่ฝันของเด็กน้อยผู้นี้ ที่จริงแล้วความปรารถนาอันแรงกล้าของเด็กผู้นี้ มีมากถึงขนาดที่เขาสามารถเก็บความใฝ่ฝันนี้ไว้อีก ๑๓ ปีต่อมาและได้บวชเมื่ออายุ ๒๕ ปี

ในวันนี้ ท่านเป็นที่รู้จักกันดีในนาม พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป ท่านเป็นหนึ่งในพระป่ากรรมฐานที่เป็นที่เคารพเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง ท่านจำพรรษาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

Renowned for his power of meditation and his teaching of it, he often travels around the world to teach the Dharma and lead meditation retreats.

Phra Ajahn Plien looks twenty years younger than his 74 years. A well-built man, he strikes an imposing figure, with lay and Sangha minders attending everywhere he goes. Yet, behind the seemingly authoritative disposition is an easy-going personality. He proudly reads out some of his teachings translated in English, though he's never been schooled in the language before. When he comes to the end of the passage, he looks up and with a twinkle in his eyes and a crooked grin; he asks with child-like playfulness. "How?"

ท่านมีชื่อเสียงทางการภาวนารวมถึงการสั่งสอนของท่าน ในการปฏิบัติภาวนา ท่านเดินทางไปประเทศต่างๆ ทั่วโลก เพื่อสอนธรรมะและนำการปฏิบัติภาวนา

พระอาจารย์เปลี่ยนดูอายุน้อยกว่าอายุจริงของท่านประมาณ ๒๐ ปี ท่านมีอายุ ๗๔ ปี ท่านมีรูปร่างสูงใหญ่ สง่างาม และมีจริยวัตรที่งดงามน่าประทับใจ ไม่ว่าจะท่านจะไปที่ไหน ก็มักจะมี พระสงฆ์และศรัทธาญาติโยมติดตามปรนนิบัติท่าน ภายใต้นุคลิกที่ดูทรงอำนาจน่าเกรงขามนั้น กลับเป็นความเรียบง่าย และเป็นกันเอง ท่านได้อ่านคำสอนบางบทของท่านที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยที่ท่านไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาก่อนเลย เมื่อท่านอ่านมาจนจบข้อความ ท่านก็มองขึ้นด้วยสายตาที่เป็นประกายและรอยยิ้มกว้าง และถามขึ้นอย่างเป็นกันเองว่า "เป็นอย่างไรบ้าง"

The third child of a family of five brothers and one sister, Phra Ajahn Plien was raised by his grandmother in a devout Buddhist family environment. In fact, his brothers were ordained as monks. Even at a tender age of 11. He had a reputation of being straightforward, trustworthy and truthful. He always had a love for maintaining the precepts as a boy. Unlike young boys at that time, he never wanted to fool around with his friends or get into fights. He was never punished in school because he wanted to practice right action.

It's no wonder why his mother asked him to help in the family business and many of his relatives entrusted their monies with him. There were no banks at that time.

พระอาจารย์เปลี่ยนเป็นบุตรคนที่สามในครอบครัวที่มีบุตรชาย ๕ คนและบุตรสาว ๑ คน ท่านเติบโตมาจากครอบครัวที่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา โดยท่านได้รับการเลี้ยงดูจากโยมยาย พี่ชายของท่านก็ได้บวชเป็นพระ ถึงแม้ท่านจะอายุแค่ ๑๑ ปีในขณะนั้น ทุกคนจะรู้ว่าท่านมีลักษณะนิสัยที่ตรงไปตรงมา น่าเชื่อถือไว้วางใจ และเป็นคนรักความซื่อสัตย์ ท่านหมั่นรักษาศีลตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ท่านต่างจากเด็กคนอื่นตรงที่ท่านไม่เคยต้องการที่จะเล่นไร้สาระหรือชกต่อยกับเพื่อนฝูง ท่านไม่เคยถูกทำโทษในโรงเรียนเลย เพราะท่านต้องการปฏิบัติตนในสิ่งที่ถูกต้อง

จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมโยมมารดาขอรับรองให้ท่านช่วยทำกิจการของครอบครัว และญาติพี่น้องของท่านก็ได้ให้ความไว้วางใจนำเงินมาฝากไว้กับท่าน เนื่องจากในสมัยนั้นยังไม่มีธนาคาร

So the little boy was tasked to take care of cash – some 60,000 Baht that his relatives entrusted in his care. He devised his own technique where he would wrap them in banana leaves so that every single note would be safely kept.

But he soon got bored with it all, carrying other people’s ‘baggage’. He couldn’t go anywhere because he had to care for the actual cash. He was always fearful that he would be robbed. Recalling his younger days with a laugh, Phra Ajahn Plien explains through a translator “I would hide 4,000 Baht under my pillow and so that if I were robbed, this would be what I’d hand over to the robbers. The rest of the money was hidden somewhere else. “

ดังนั้น ท่านต้องดูแลเก็บรักษาเงินสด ซึ่งเป็นจำนวนประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท ที่ญาติพี่น้องได้นำมาฝากไว้กับท่าน ท่านได้คิดหาวิธีในการเก็บรักษาเงินสด โดยท่านจะนำธนบัตรแต่ละใบมาห่อด้วยใบตอง เพื่อให้ธนบัตรทุกใบถูกเก็บรักษาอย่างปลอดภัย

แต่ในไม่ช้าท่านก็เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องแบกภาระของบุคคลอื่น ท่านไม่สามารถไปไหนได้ เพราะท่านต้องดูแลเงินสด ท่านเกิดความกลัวว่าท่านจะถูกปล้น ท่านหัวเราะขณะที่ท่านรำลึกถึงตอนที่ท่านยังเป็นหนุ่ม พระอาจารย์เปลี่ยนท่านได้อธิบายผ่านล่ามผู้แปลว่า “อาตมาจะเก็บเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาทไว้ใต้หมอน เพื่อที่ว่าถ้ามีโจรมาปล้น ก็จะได้ให้เงินจำนวนนี้กับเขาไป ส่วนเงินที่เหลืออาตมาจะเก็บซ่อนไว้ที่อื่น”

In fact, there were three robbery attempts but somehow, he was never robbed – something he attributes to the protection of his prayers.

He soon understood how this responsibility of having material wealth brought a lot of suffering: a lot of worry. He became disinterested in money. Funnily enough, he did not get paid for all his troubles. He laughs reminiscing. “Goodness is in the practice and not in the possessions.” He adds.

Phra Ajahn Plien has always been interested in Buddhism, especially as a disciple of the famous Luang Phu Mun who encouraged him to become a monk.

ที่จริงแล้วโจรพยายามที่จะมาปล้นท่านถึง ๓ ครั้ง แต่ก็ไม่สามารถปล้นท่านได้ ท่านกล่าวว่าท่านได้รับการคุ้มครองรักษาจากการไหว้พระสวดมนต์อยู่เป็นประจำ

ในไม่ช้า ท่านมีความรู้สึกว่าการที่ต้องมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับทรัพย์สินมรดกนั้น นำมาซึ่งความทุกข์อย่างมากเลย และมีความกังวลเป็นอย่างมาก ท่านจึงไม่มีความสนใจในเงินทอง และเป็นที่น่าขันว่าท่านไม่ได้รับผลตอบแทนเลยจากการที่ต้องรับภาระยุ่งยากนี้ ท่านหัวเราะในขณะที่ย้อนรำลึกถึงอดีตพร้อมกับกล่าวเพิ่มเติมว่า “ความดีนั้นอยู่ที่การปฏิบัติ มิได้อยู่กับสิ่งของที่เรามี”

พระอาจารย์เปลี่ยนท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนา มาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้ท่านอยากออกบวช

He was interested in Buddhism because he was curious why these wealthy men, disciples of Luang Phu Mun , ordained as monks. He thought, “They must have a very compelling reason that they weren’t interested in raising a family and living a moneyed life.” In fact, they gave away all their assets. As such, Ajahn Plien asked his parents if he could ordain as a monk too. But they turned him down.

And so every year for the next 13 years, he persistently asked his parents for permission. In the meantime, he’d learnt chanting and meditation from well-respected monks around him. Regardless of the fact that he couldn’t ordain as early as he would have liked, he practiced dana daily and chanting at the temple.

ท่านมีความสนใจในพระพุทธศาสนา เพราะท่านมีความสงสัยว่า ทำไมเศรษฐีหลายคนที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นจึงออกบวชเป็นพระภิกษุ ท่านจึงมาคิดว่า “พวกเขาเหล่านั้นต้องมีเหตุผลที่น่าจูงใจมาก ถึงขนาดที่จะสละการเลี้ยงดูครอบครัว และการใช้ชีวิตอย่างร่ำรวยได้” พวกเขาได้ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ดังนั้น พระอาจารย์เปลี่ยนจึงขออนุญาตโยมบิดามารดาออกบวช แต่ก็ได้รับการปฏิเสธจากท่านทั้งสอง

และพระอาจารย์ได้ขออนุญาตโยมบิดามารดาอีกทุกๆ ปี เป็นเวลา ๑๓ ปีต่อมา โดยในระหว่างนั้น ท่านก็ศึกษาการสวดมนต์และการเจริญภาวนาจากครูบาอาจารย์ที่เป็นที่นับถือ ถึงแม้ว่าพระอาจารย์ท่านจะมีได้บวชตั้งแต่อายุน้อยตามที่ท่านปรารถนา ท่านก็ได้ไปทำบุญและสวดมนต์ที่วัดเป็นประจำทุกวัน

He was never angry or frustrated with his parents.
He just had to wait.

At 25 years old, his parents finally consented to his request to be ordained as a monk – but only for seven days. This meant that he had to return all the money he was taking care of before his ordination. “I remember that it felt very good – like I was floating up in the air.” He recalls. Phra Ajahn Plien realized that carrying the money around brought a lot of concern and worry for him. “My only worry then was how to get by with only one meal per day, instead of my usual four I was used to.” he laughs.

ท่านไม่เคยโกรธหรือไม่พอใจในการไม่อนุญาตของบิดา
มารดาเลย ท่านก็เพียงแต่รอคอยเท่านั้น

เมื่อท่านอายุครบ ๒๕ ปี บิดามารดาจึงอนุญาตให้ท่านบวช
แต่เป็นเวลาเพียงแค่ ๗ วันเท่านั้น ก่อนการบวชท่านต้องคืน
เงินทั้งหมดที่ท่านเคยรับดูแลรักษาเอาไว้ให้ผู้อื่น ท่านเล่าว่า
“อาตมาจำได้ว่าอาตมารู้สึกดีมาก เป็นความรู้สึกเหมือนกับ
ลอยอยู่ในอากาศ” พระอาจารย์ท่านตระหนักว่าการ
ครอบครองเงินเอาไว้นำมาซึ่งความกังวลใจมากมาย พระ
อาจารย์หัวเราะและเล่าว่า “ความกังวลใจของท่านได้ลดลง
เหลือเพียงว่า ท่านจะดำรงชีวิตอย่างไรด้วยอาหารวันละหนึ่ง
มื้อ จากเดิมที่เคยมีวันละสี่มื้อ”

Seven days grew into 18 days. His mother ordered him to disrobe. His paternal grandfather wanted him to study medicine in the Chulalongkorn University in Bangkok. But Phra Ajahn Plien negotiated. “Please let me finish one rains retreat,” he pleaded with his mother. Though she cried and was very upset by how skinny he had grown. She relented.

After 21 days as a monk, Ajahn Plien could sit for three hours in utter peace. He drew an enormous amount of happiness from meditation, and wanted everyone to benefit from the peacefulness. On the first day after the rains retreat, his mother came to collect him. Again, he negotiated with her, asking for a reprieve till after the Kartina celebrations. Again, she gave in.

๗ วันกลายเป็น ๑๘ วัน และโยมมารดาได้ขอให้ท่านสึก คุณตาของท่านต้องการให้ท่านไปศึกษาวิชาแพทย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ แต่ท่านพระอาจารย์ได้ต่อรอง และขอให้โยมมารดาอนุญาตให้ท่าน “อยู่จนครบพรรษาก่อน” ทั้ง ๆ ที่โยมมารดาต้องให้และกระวนกระวายใจที่พระลูกชายดูผอมไปมาก โยมมารดาก็ได้อนุญาต

ภายหลังจากบวชได้เพียง ๒๑ วัน ท่านพระอาจารย์สามารถนั่งสมาธิอยู่ในความสงบได้ถึง ๓ ชั่วโมง ท่านพระอาจารย์ได้รับความสุขอย่างมากจากการปฏิบัติภาวนา และท่าน ก็มีความปรารถนาจะให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์จากความสงบเช่นนี้ด้วย วันแรกหลังจากพรรษาโยมมารดาได้มาเตรียมรับพระอาจารย์ ท่านก็ได้ต่อรองอีกโดยขออยู่จนถึงงานกฐิน และโยมมารดาก็ได้อนออ่อนตาม

But as soon as Kartina ended, Ajahn Plien went into the jungle to look for good teachers, before his mother could come to collect him home.

If you're expecting him to feel any animosity towards his parents from delaying his dream of becoming a monk, then you'd be hard pressed to find it. In fact, during his early days as a monk, he would practice loving-kindness meditation, focusing on being grateful towards his parents. He thought of the goodness of his parents having taken care of him from birth and bringing him up as a Buddhist so he can escape from suffering.

แต่ทันทีที่งานกฐินจบลง ท่านพระอาจารย์ได้ออกชุดงค์ไปในป่าเพื่อเสาะหาครูบาอาจารย์ดีๆ ก่อนที่โยมมารดาจะมาจับให้กลับไปอยู่บ้านอีก

หากผู้อ่านคิดว่า ท่านพระอาจารย์จะรู้สึกไม่พอใจที่โยมบิดามารดาของท่าน เป็นผู้ทำให้การบรรลุมรรคผลที่ฝันว่าจะเป็นพระภิกษุของท่านต้องล่าช้าออกไป ความคิดนั้นของผู้อ่านมิได้ถูกต้องแต่อย่างใด ในความเป็นจริงนั้น ในขณะที่เพิ่งบวช ท่านพระอาจารย์ได้เจริญเมตตาภาวนาระลึกถึงพระคุณบิดามารดา ท่านพระอาจารย์ได้ระลึกถึงคุณความดีที่ โยมบิดามารดาได้เลี้ยงดูท่านตั้งแต่แรกเกิด จนเติบโตขึ้นเป็นพุทธศาสนิกชน อันเป็นเหตุให้ท่านพระอาจารย์สามารถหาทางลวงพ้นทุกข์ได้

In fact, this was how he protected himself from a wild tiger which he came face-to-face with in the jungle during his early days as a novice monk. Though the jungle posed many dangers, he was intent on his practice and wasn't scared. His desire to see results from his meditation practice was more than his fear of the animals and spirits that roamed the area.

He feels blessed for having good teachers. It is almost like he is destined to be a monk, as he was well guided. His teachers would always look out for him and guide him until he got better in his practice. To him, the real test of a good teacher is someone who shows you how to rid suffering.

แต่ที่จริงแล้ว นี่ก็คือวิธีที่ท่านใช้เพื่อปกป้องตนเองจากเสือป่าที่ท่านต้องเผชิญหน้าด้วย ในขณะที่รุดงค์อยู่ในป่าเมื่อครั้งยังเพิ่งเป็นพระภิกษุ แม้ว่าในป่าจะมีภัยอันตรายมากมาย ความมุ่งมั่นต่อการปฏิบัติของท่านพระอาจารย์ ทำให้ท่านไม่มีความกลัวต่อสิ่งเหล่านั้น ความปรารถนาที่จะเห็นผลจากการปฏิบัติสมาธิภาวนาของท่านพระอาจารย์นั้น มีมากกว่าความกลัวต่อสิ่งสสารสัตว์และภูตผีปีศาจในบริเวณนั้นมาก

ท่านพระอาจารย์รู้สึกปลาบปลื้มที่ท่านมีครูบาอาจารย์ที่ดีหลายท่านหลายองค์ ท่านได้รับการชี้แนะเป็นอย่างดีราวกับว่าท่านถูกกำหนดมาแล้วว่าท่านจะต้องเป็นพระภิกษุ ครูบาอาจารย์ได้คอยเฝ้าดูและให้คำแนะนำจนกระทั่งการปฏิบัติของท่านดีขึ้นเป็นลำดับ สำหรับท่านพระอาจารย์แล้ว ครูบาอาจารย์ที่ดีที่แท้จริงคือผู้ที่แสดงวิธีกำจัดความทุกข์ได้

As a teacher of the Dharma himself, he aims to help people to see the illusion enshrouding their suffering, contemplate the situation and find a solution to rid the suffering. “If they can understand the true teachings but they don’t have the world,” he explains. “Most importantly, you must realize the teaching for yourself,” he adds.

At his senior age, Phra Ajahn Plien can be still for 18 to 20 hours at a time, meditating. Ask if he has any regrets in his life, and he laughs like it’s the funniest joke he’s ever heard. He has no regrets, only happiness, he replies. His formula to life is simple: practice more meditation, get rid of defilement and you’ll inevitably be happier.

ในฐานะที่ท่านพระอาจารย์เองก็เป็นครูผู้สอนธรรมะ ท่านมุ่งช่วยเหลือให้ผู้อื่นได้มองเห็นสิ่งลวงตาที่ห่อหุ้มความทุกข์ต่างๆ ไว้ แล้วใช้สติปัญญาพิจารณาเพื่อหาหนทางขจัดความทุกข์เหล่านั้น ท่านพระอาจารย์อธิบายว่า “แม้บุคคลที่เข้าใจในคำสั่งสอน แต่ถ้าเขาไม่มีสติ เขาก็จะยังคงมีความกังวลและความดิ้นรนต่อสู้อยู่ในโลกนี้” พระอาจารย์กล่าวเสริมว่า “สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ บุคคลต้องระลึก รู้คำสั่งสอนได้ด้วยตนเอง”

ในขณะที่ท่านพระอาจารย์มีพรรษามากขึ้น ท่านสามารถนั่งสมาธิได้ถึงคราวละ ๑๘ ถึง ๒๐ ชั่วโมง เมื่อผู้สัมภาษณ์เรียนถามว่า พระอาจารย์เคยเสียใจหรือเสียดายในเรื่องที่แล้มาในชีวิตของท่านหรือไม่ ท่านพระอาจารย์หัวเราะราวกับว่า นี่เป็นเรื่องที่น่าขันที่สุดที่ท่านเคยได้ยินมา ท่านพระอาจารย์ตอบว่า ท่านไม่เคยเสียใจหรือเสียดายเลย ท่านมีแต่ความสุขเท่านั้น คำแนะนำสำหรับแนวทางในการดำเนินชีวิตจากพระอาจารย์นั้นเรียบง่าย คือ ปฏิบัติสมาธิภาวนา กำจัดกิเลส แล้วชีวิตของเราจะมีความสุขมากขึ้นอย่างแน่นอน

He wishes everyone understands the Dharma, “so you can experience happiness when you live in the proper way,” he says. That’s why he travels widely teaching the Dharma, maintaining an exhaustive schedule wherever he goes. Given his happy disposition, and his generous intention of spreading happiness, you are glad that he held on to his dream of becoming a monk.

ท่านพระอาจารย์ปรารถนาให้ทุกๆ คนมีความเข้าใจในธรรมะ เพื่อที่จะได้มีความสุขเมื่อได้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง นี่เป็นสาเหตุที่ท่านพระอาจารย์มีกำหนดการมากมายที่จะเดินทางไปในที่ต่างๆ จากท่าทีที่มีความสุขอยู่เสมอของท่านพระอาจารย์เปลี่ยน รวมถึงความปรารถนาดีของท่านที่จะแผ่แผ่ความสุขนั้นออกไป เป็นที่น่ายินดีของเราทั้งหลายที่ท่านพระอาจารย์ได้ทำความปรารถนาดีของท่านที่จะเป็นพระภิกษุ ให้เป็นความจริง